

Pregó de la Festa de la Misteriosa Llum 2020

CARLOTA RIERA I CLARET

Col·lecció “Pregons institucionals”
Número 51, febrer de 2020

Edita: Ajuntament de Manresa

Impressió: Inom, SA

Agraïments: Associació Misteriosa Llum

Dipòsit legal: B-31.779-1991

El pregó

Pregó de la Festa de la Misteriosa Llum, a càrrec de la Dra. Carlota Riera i Claret, degana de la Facultat de Ciències de la Salut de Manresa (Fundació Universitària del Bages).

Manresa, 14 de febrer de 2020

Il·lustríssim senyor alcalde, excel·lentíssima corporació municipal, autoritats, president de l'Associació de la Misteriosa Llum, presidenta de l'entitat Dones Emprenedores Innovadores de Manresa, administradores de la Festa de la Llum d'enguany, companyes i amigues, manresans i manresanes.

Permeteu-me que iniciï aquest parlament amb un sentit agraïment a Dones Emprenedores Innovadores de Manresa, i particularment a la seva presidenta, Roser Soler, per regalar-me l'oportunitat, el repte i el goig de ser avui aquí posant veu a una mirada particular de la nostra ciutat. Ser la pregonera de la Festa de la Llum és un gran honor que mai no hauria esperat tenir. La proposta em va agafar per sorpresa, i encara no me n'he recuperat. Potser per això vinc amb il·lusió desfermada i una mica d'angúnia, fruit de la responsabilitat. Esperem que s'equilibrin i, en cas de dubte, que guanyi sempre la il·lusió.

He nascut a Manresa, i hi he viscut la major part de la meua vida. Recordo amb nostàlgia i delit les llargues tertúlies de sobretaula que tres generacions familiars escenificaven cada diumenge a casa dels meus avis. Us confesso que hi va haver una època en què creia fermament que tot, tot, si estiraves bé el fil, tenia el seu origen al carrer Barcelona de Manresa (que era el barri on tots havíem crescut). El meu besavi, Fèlix Busquets, va venir de Barcelona cridat per l'empresari tèxtil Eusebi Bertrand i Serra, per dirigir la Fàbrica Nova. La meua besàvia patia asma, i els metges li havien recomanat com a oportuns els aires de Manresa. I gràcies a això, la nostra història familiar es va enclavar aquí, i no a Barcelona. Més enllà de l'admiració que em produïa escoltar les històries del meu besavi al capdavant d'una empresa de tal envergadura, que prenién aires d'epopeia pel fet que era cec, m'omplien d'orgull les anècdotes i fites que d'ell s'explicaven sobre iniciatives innovadores i socials, atípiques per a aquells temps i context.

Encara ara reproduïm escenes d'aquests diumenges, quan ens retrobem tota la família. I fem bromes i competim per veure qui s'ha documentat més per demostrar que el líder croat (iugoslau en aquell temps) Josip Broz Tito, el Mariscal Tito, també era originari de la nostra ciutat. Amb històries com aquestes, l'enamorament era inevitable. I com aquesta, en tinc a cabassos. A la nostra família, anar a Londres tenia un pelegrinatge ineludible: podies no anar al British Museum, no visitar el Museu d'Història Natural o fins i tot no passejar per Hyde Park; però si no et feies una fotografia a Manresa Street estaves sentenciat. Els grans ens feien jugar a localitzar les altres ciutats del món que porten el nom de la nostra ciutat. Sí, el nostre, perquè l'original és aquesta. La proliferació de Manreses pel món ha vingut a posteriori, de la mà dels jesuïtes establerts arreu.

Amb els anys he anat descobrint que potser no tot té el seu origen aquí. Però el meu món i les meves arrels, sí. I n'he estat i en seré ambaixadora orgullosa tota la vida. Soc una més d'aquestes manresanes que enyora la ciutat quan hi passa temps allunyada. I sé exactament el perquè: la seva gent. Poques ciutats són tan acollidores i saben entomar tan bé els *va i ve* de les gentes i acollir als nous conciutadans. Ser avui aquí m'ofereix l'oportunitat d'homenatjar aquesta ferma i amable manera de ser tan manresana.

Aquest pregó vol ser, vagi per endavant, una lloança a la valentia i fortalesa dels petits, de les minories, dels més desafavorits, davant els reptes grans; també un elogi a la història (a les històries) que s'han llaurat en la quotidianitat i sembrat amb mirades optimistes vers el futur. Perquè nosaltres en som el fruit, i alhora, els camperols a qui toca treballar la terra per als que venen generacions enllà.

Voldria compartir amb tots vosaltres el misteri de la Llum; però permeteu-me que ho faci redescobrint-ne alguna cosa. Bé, alguna cosa no, alguns personatges oblidats i algunes preguntes per contestar: Qui va tenir la idea original de construir el canal? Com es va aconseguir el consens i la cohesió necessaris per impulsar el projecte? Com es va finançar? Viatgem, com cada any per aquestes dates, uns centenars d'anys enrere. Situem-nos a la primera meitat del segle XIV, una època daurada per a la ciutat, que experimenta un notable creixement econòmic, urbanístic i demogràfic. Però també ha d'afrontar un greu problema: fa temps que no plou, falta aigua, i les males collites amenacen amb grans períodes de fam.

Malgrat que la majoria creu que no hi ha res més a fer que resar, hi ha algú que

pensa en una alternativa, una cosa nova, diferent i aparentment impossible: una sèquia que canalitzi l'aigua del riu Llobregat fins a Manresa. De qui va ser la idea original i genial de traçar un canal d'aigua? Doncs d'una dona! Sibil·la de Solà, amb una visió i claredat d'idees com poques persones, imagina, molts anys abans, una mesura a possibles períodes de sequeres greus. I convenç el seu fill Galceran Andreu (prohom de la ciutat) de la necessitat d'assegurar l'aigua a la ciutat.

Una altra dona, Sància Andreu, esposa de Galceran, passa llargues estones convencent la resta d'esposes dels prohoms de la ciutat. Amb perícia, astúcia i arts socials, aconsegueix que tots ells demanin l'autorització al rei Pere III per a la seva construcció. La família de Sibil·la, els Solà, propietaris i mercaders manresans establerts a Terrassa, havien estat prestadors de Ramon Berenguer IV, una vinculació amb el Comtat de Barcelona i el Principat de Catalunya que l'audaç dona va saber aprofitar per traslladar la idea a Jaume II d'Aragó (*el Just*), i per extensió, anys més tard, havia arribat a Pere III el Cerimoniós, que va veure amb bons ulls signar l'autorització per a la seva construcció l'any 1339, setze anys després de la mort de Sibil·la.

A partir d'aquell moment, una altra dona s'alça com a imprescindible per fer possible l'obra mestra d'enginyeria medieval: Elisenda Eymeric, filla de la família Eymeric i vídua d'Arnau Sallent, propietària i administradora única, després de llargs litigis, dels patrimonis d'ambdues famílies, decideix fer una aportació excepcional per fer possible la construcció del canal. El seu gest va ser clau per animar altres famílies influents i adinerades de la ciutat a fer el mateix.

Tres respostes, tres grans dones oblidades.

La resta de la història és prou coneguda: El canal (la Sèquia), encarregat al mestre d'obra barceloní Guillem Catà, es concreta en forma de 26,7 quilòmetres de llarg, un desnivell de només 10 metres i un cabal d'un metre cúbic per segon, que porta l'aigua des de Balsareny fins a Manresa. Les disputes amb l'autoritat episcopal són insalvables, i el bisbe de Vic, Galceran Sacosta, nega el pas del canal per les seves terres, fet que n'impedeix la finalització fins que el 21 de febrer de 1345 succeeix el prodigi: una misteriosa llum provinent de Montserrat entra per la rosassa de l'església del Carme figurant-se en Trinitat i fent repicar campanes. Amb la població reduïda a un terç a causa de la sequera, la fam i la pesta, l'aigua arriba finalment a Manresa el 1383 i permet reiniciar una època de bonança i creixement.

Un relat nou i bonic. Però no és cert, em sap greu. Es tracta d'un relat inventat, a partir de personatges històrics reals, això sí, perquè malauradament la història no ha tingut per costum recollir el paper de les dones, com tampoc el de les minories, els derrotats o els més desfavorits en la construcció del nostre present. I no ho fa prou bé encara. La feina d'historiadores de casa, com Conxita Parcerisas, Raquel Valdenebro i Mireia Vila, a qui vull donar les gràcies per ajudar-me a crear un relat emmarcat en les possibilitats realistes del que hauria pogut esdevenir al segle XIV, ens ajuden a reconstruir el discurs de la història i, sobretot, a fer-nos conscients de la importància que té explicar-la des de l'obaga de la vall. Valgui aquesta ficció introduïda per recuperar i reivindicar tres dones reals de la Manresa del segle XIV. Totes elles emprenedores i innovadores.

En aquesta titànica feina de redescobrir el que mai no ha estat escrit, les Dones Emprenedores Innovadores de Manresa, aquesta entitat valenta i decidida que enguany administra la Festa de la Llum, ens regala també *Les inyigues*, un relat per descobrir l'univers femení que va acompanyar l'experiència d'Íñigo de Loyola a Manresa, per esdevenir Sant Ignasi. I tot plegat se m'endevina com una forma de donar llum i de desvetllar la consciència. Perquè en la història, igual que passa en un teatre o en una fotografia, el més rellevant no sempre és el que hi ha sota el focus. Massa vegades, aquest ens distreu del que pot ser més interessant. D'aquí ve, precisament, el terme obscè (fora d'escena), i que és tot allò que es vol amagar i no s'ha volgut explicar. Des d'aquest paper privilegiat que avui se m'ha concedit, no puc fer altra cosa que reivindicar fermament totes aquestes altres històries.

Molts aspectes han canviat, afortunadament, des del segle XIV que avui rememorem. Si bé és cert que aquest va ser un període pròsper de la nostra ciutat, escapçat principalment per la pesta i, posteriorment per la guerra civil catalana, el cert és que no puc més que estar agraïda que m'hagi tocat viure en aquests temps i no en aquells. Ho podria matisar des de molts angles, però ho faré a partir de dos aspectes íntims i personals.

En primer lloc, com a dona. Tot i que encara estem lluny del que podríem considerar una societat igualitària, certament hem iniciat un camí ferm i persistent que ens situa en el millor moment de la humanitat per a les dones; almenys en alguns països del que anomenem primer món. Però lluny de caure en una autocomplaença fàcil, esgrimint els diferents drets que hem anat recuperant, perquè ens havien estat manllevats, com el dret a vot o el dret al treball, prefereixo apuntar a la feina que encara tenim tots per fer. Encara tenim camp per córrer

en la igualtat d'accés als llocs de treball, especialment els més qualificats, així com en condicions de vida i conciliació familiar. I les dones del món, d'arreu, encara no podem caminar tranquil·les per carrers poc transitats o quan la llum ja no ens acompanya. I ja en tenim prou. Reconeixent la magnífica tasca que la nostra ciutat ha dut a terme en aquests aspectes els darrers anys, impulsada des de diferents regidories, des de l'altaveu d'aquest pregó també vull fer ressò de la necessitat d'impulsar-ne més i de dotar-les de més recursos. L'apoderament de les dones és indestruïble del progrés col·lectiu.

En segon lloc, com a acadèmica i apassionada de la salut pública. Sovint explico als meus alumnes que la Baixa Edat Mitjana és un dels períodes més foscos i més obtusos de la història. Els avenços assolits en civilitzacions anteriors s'esfondren tots alhora en aquest període: les canalitzacions d'aigües residuals dels egipcis, que també van imposar un sentit de la higiene personal i la construcció de dipòsits de fang per a l'aigua de consum, passant pel codi d'higiene del Levític (que descriu com ha de ser la higiene personal, les latrines, la higiene de la maternitat, i la higiene dels aliments i la protecció de l'aigua), així com el gust per l'activitat física i una dieta equilibrada de la civilització grega i els aqüeductes i banys públics romans. Tot en orris. Es perden els banys públics; es desaten el sanejament; els serveis d'abastament d'aigua potable i clavegueram no es reparen per desús; es llencen els residus al carrer... Tot això sumat als moviments massius de població i al sorgiment de condicions socioeconòmiques desfavorables produïdes per la falta d'aliments, va comportar un augment de malalties infeccioses, entre moltes altres conseqüències greus.

De nou, però, no voldria caure en una satisfacció fàcil. Certament hem avançat molt en aquest camp. L'esperança de vida i la qualitat de vida mai no havien estat com ara, i més que augmentaran. Però el creixement s'està produint de forma molt desigual, condicionat per determinants socials. Una civilització democràtica i que fa onejar objectius de benestar no pot permetre's els nivells de desigualtat en salut que s'originen socialment.

Tractant-se d'un període de la història que particularment em sembla fosc, el cert és que a la nostra ciutat tenim el regal de poder-lo recordar amb atributs ben positius. No només per l'esperit i les qualitats col·lectives que van saber reunir els nostres conciutadans per superar l'adversitat, sinó, tornant a la Llum, que és el que ens ocupa avui, per les metàfores i els jocs simbòlics que s'hi poden associar. Així com en els pigments, la suma de tots els colors resulta en negre, en la llum la suma dels colors resulta en blanc. Hi penso cada vegada que veig un arc de Sant Martí. Aquest regal òptic en forma de difracció

produïda per la reflexió, refracció i la dispersió de la llum ens permet apreciar l'espectre de la llum visible interpretat per l'ull humà. És a dir, permet distingir i apreciar cada color per separat i, alhora, comprendre la importància que cadascun d'ells té en la conformació del blanc, en el conjunt. M'agrada molt que sigui justament aquest el símbol de la pau i el del moviment LGTBI, perquè no deixa de ser una crida a abraçar la diversitat i a apreciar-nos des de les diferències.

Llum és, a més, una paraula bonica i rica en significats. Prova d'això són la quantitat d'expressions que queden recollides al nostre saber popular: Tenir llums, oli en un llum, il·luminar-se, donar a llum, esplugar-se tots en un llum, sortir a la llum, saber on es penja el llum, i un llarg etcètera. De totes les possibles metàfores em voldria aturar especialment en la que ens transporta a la del saber o el coneixement. Perquè això també em possibilita parlar de la institució que en el seu moment em va permetre tornar a casa, professionalment parlant. La Fundació Universitària del Bages, aquesta entitat que, amb esforç i tenacitat, ha aconseguit aixecar una Universitat (sí, així, en majúscules), al nostre territori. Tal i com recull Anna Vilajosana amb brillant sensibilitat al llibre de commemoració dels seus vint-i-cinc anys, la FUB va néixer i créixer envoltada de dificultats i entrebancs. Potser per aquest motiu és una entitat amb un caràcter tan especial i únic. Un tresor, diria jo. Perquè l'hàbit és deu cops de natura.

Encara avui, gairebé trenta anys després de la seva creació, es manté viu el seu esperit fundacional i l'essència que hi varen inocular les persones que van lluitar per dur els estudis universitaris a Manresa. Més encara, els que avui en formem part, ens esmercem per fer-ho amb rigor, qualitat i sostenibilitat i lluitem per continuar oferint nous horitzons al projecte. Per deixar-ne constància expressa, la vocació de la Fundació és de servei públic, com també voldríem que ho fossin les quotes que han de pagar els nostres estudiants. Patim un greuge territorial històric, que no em cansaré mai de denunciar, encara que certament ens ha llaurat part del caràcter.

Fent memòria dels seus orígens, també fem ressonar els valors que cada any per aquestes dates els manresans commemorem. I alhora ens recorda que és una universitat arrelada a la ciutat que l'ha vist néixer i créixer. Potser precisament per això va generar certa desconfiança inicial la federació amb la Universitat de Vic. Una aposta valenta i sense complexos, que va requerir de la generositat de molts i d'un lideratge ferm, personificat amb especial tenacitat en el seu director general, en Valentí Martínez.

La federació ens ha permès ampliar horitzons, projectes, abast i projecció. La recent renovació del pacte federatiu, sense data de caducitat, el reafirma com un model d'èxit que ha aconseguit trobar una fórmula de consens basada en la generositat dels actors i en les sinergies i complementarietats institucionals. És un exemple de voluntat de col·laboració. Fruit d'aquest acord avui podem arribar a més col·lectius i tenim una major transcendència acadèmica i social. En paraules del president del nostre Patronat, i alcalde artífex d'aquest acord, Valentí Junyent, la federació ha permès plantejar projectes que requereixen envergadura institucional (com la Facultat de Medicina) i, a més, ho ha fet amb l'encert de saber impulsar i donar ales a les iniciatives específiques de les dues fundacions.

Recordo un discurs del Dr. Francesc Xavier Grau, exrector de la Universitat Rovira i Virgili, inaugurant un curs acadèmic a la nostra universitat, en què posava de manifest la importància que tenen les universitats en la vertebració del territori. L'aleshores secretari general d'Universitats i Recerca definia la UVic-UCC com un referent en especialització, qualitat docent, internacionalització i gestió descentralitzada de la innovació de la Catalunya central, i la posava d'exemple del que es pot aconseguir quan regió i universitat van plegades per teixir estratègies de desenvolupament territorial. Particularment necessari en el nostre cas, el de la Catalunya Central, perquè amb aquesta simbiosi s'articula i es vertebra alhora una nova relació territorial entre Vic i Manresa. És prou coneguda la manera estranya com aquestes dues ciutats tan properes han estat vivint d'esquena i allunyades; no tinc constància que mai abans s'hagués remuntat la situació de desavinença que arrossegàvem des del segle XIV. La nova Universitat de Vic-Universitat Central de Catalunya (aprovada al Parlament de Catalunya el 27 de gener del 2014), no només ha esdevingut una de les apostes més valentes i generoses que han fet ambdós territoris, sinó que amb el recorregut d'aquests sis anys de federació ja es comença a albirar la importància cabdal que pot tenir per al futur desenvolupament de la nostra regió. El desenvolupament del coneixement, quan s'emmarca en aquesta simbiosi entre universitat i territori, es presenta com una de les estratègies més potents de cohesió.

Sembla obvi que hauria de ser aspiració de tot territori mirar de generar desenvolupament econòmic, ja que aquest es tradueix, al seu torn, en desenvolupament humà, en equitat i en benestar. I com es genera riquesa al territori? El coneixement és, sens dubte, una eina essencial de la fórmula que pot fer-ho possible. Aquesta ha estat precisament l'estratègia de la Unió Europea els darrers anys, amb polítiques regionals concretes (com els fons de cohesió), i

sovint amb el seu nucli a les universitats. Ja fa anys que Europa va decidir basar la seva competitivitat en el coneixement. I en els principis de l'economia del coneixement, les universitats hi son interpel·lades en tots els seus objectius, tots. El desenvolupament del nostre territori passa, doncs, per la capacitat d'articular una universitat referent a la regió, que generi ocupació, que capti recursos d'R+D i els sàpiga fer extensibles al sector productiu, que millori els índex d'educació terciària de la regió i que vetlli per les reduccions de les desigualtats. No vull oblidar, en aquest punt, la importància cabdal que també hi tenen les altres dues universitats de casa nostra: l'EPSEM, de la Universitat Politècnica de Catalunya, i la Universitat Oberta de Catalunya.

I tot plegat ens posa deures a tots. Per un costat, les universitats s'han d'implicar en el desenvolupament de les estratègies de territori i, alhora, l'administració ha de traçar aquestes estratègies d'acord al potencial de les entitats que hi té. Les universitats en són una de cabdal, com també ho són organitzacions com DEIM.

Ens hem de mirar, i estimar. I si fem això, seguirem mantenint viva i traslladant als que vinguin darrere nostre, la responsabilitat de treballar per la nostra regió.

I ja per finalitzar, permeteu-me que acabi amb un últim sentit i agraït record. Al meu pare, el Josep Riera, a qui dec la meva manresanitat profunda i optimista. El seu compromís i implicació amb la ciutat eren inqüestionables. Des de ben jove es va vincular a entitats com la Jove Cambra de Manresa, i va ser un dels artífexs, per exemple, de la creació de la Transèquia i el Campi qui Jugui, dues fites que recordo perfectament per l'entusiasme amb què es van teixir a casa. A tall d'anècdota, m'agradaria comentar-vos que vaig gaudir especialment l'anàlisi prèvia que els membres de Jove Cambra van fer abans de donar forma al Campi qui Jugui. D'entre els membres del grup impulsor, el meu pare era l'únic que tenia fills (ho va fer tot molt ràpid, ell). Recordo que el meu germà i jo, que aleshores devíem tenir entre 5 i 7 anys, vam servir-los de conillets d'índies anant diverses vegades al Saló de la infància i la joventut de Barcelona, el que era el Campi qui Jugui de la capital. He de descobrir-vos que el fet que a Manresa hi arribessin karts, motos infantils i rocòdroms és conseqüència directa del nostre entusiasme desfermat en aquelles provatures. De res.

Aquesta implicació associativa, sumada al càrrec que va exercir com a primer gerent del Consell Comarcal del Bages, des d'on va impulsar la creació del primer centre de suport de la UOC i posteriorment com a directiu d'aquesta mateixa

universitat, van fer d'ell un home coneixedor de la ciutat i el seu potencial. La va estimar, i ens va ensenyar a estimar-la bé als fills. Perquè estimar, també s'ha de saber fer bé.

Estic segura que avui seria un home feliç. Probablement em faria alguna broma previsible (de l'estil "si que estem malament a Manresa que el pregó l'hagis hagut de fer tu"), i passariem setmanes comentant la jugada, i ell mesos presumint. Això no podrà ser, però el continuo sentint amb mi, acompanyant-me a cada pas i recordant-me algunes de les coses essencials, com que la vida és el trosset de temps que ens ha estat assignat, i que cal omplir-lo d'això, de vida.

I per fer-ho, us animo a tots a participar i gaudir a cor què vols d'aquesta Festa i de la gran quantitat d'actes que les acompanyen, bo i aprofitant per recordar i honorar l'esperit dels manresans que el 1345 va portar l'aigua a la nostra ciutat.

Bona Festa de la Llum, visca Manresa i visca Catalunya lliure.

La Pregonera

Carlota Riera i Claret

Nascuda a Manresa el 27 de juny de 1977.

Mare de la Nora i de l'Àdria (de 5 i 4 anys respectivament). Companya de la Isabel.

Neta, filla, germana, amiga i companya de feina de molt bona gent!

Coneguda des de molt petita com la nena del “per què?”, no ha deixat mai de buscar respostes, amb un optimisme persistent, a tot allò que li interessa o la pugui preocupar. Per aquest motiu, afirma, té una trajectòria acadèmica i professional diversa i dispersa. La facilitat amb què es fascina per tot li ha impedit desenvolupar un recorregut d'especialista; se sent satisfeta de disposar, més aviat, d'un trencaclosques variat d'experiències i sabers.

Llicenciada en Psicologia per la Universitat Autònoma de Barcelona l'any 2000. Màster en Educació i TIC e-Learning, en l'especialitat de Direcció, per la Universitat Oberta de Catalunya l'any 2004. Doctora en Psicologia Social per la Universitat Autònoma de Barcelona l'any 2013 i Màster en Desenvolupament Organitzatiu pel *Global Institute for Organisational Development* el 2019.

Actualment és la Degana de la Facultat de Ciències de la Salut de Manresa de la Universitat de Vic-Universitat Central de Catalunya, on desenvolupa, a més de les tasques pròpies de gestió de la facultat, activitat docent i investigadora en quatre àmbits ben diferents: salut pública, desenvolupament organitzatiu i desenvolupament del talent, metodologia de recerca qualitativa, així com sobre la metodologia de simulació aplicada a l'aprenentatge. Precisament en aquest àmbit, és impulsora i coordinadora de la Càtedra de Simulació i Seguretat del Pacient, així com del grup de recerca interinstitucional en Innovació docent, Simulació i Seguretat del Pacient. Encara en l'àmbit de la recerca, participa també al grup d'epidemiologia i salut pública de la mateixa UVic-UCC.

També és consultora de desenvolupament organitzatiu, construcció i millora d'equips de treball, així com sobre formació al llarg de la vida.

Anteriorment havia estat la directora del Centre Internacional de Formació Contínua de la mateixa Fundació Universitària del Bages, responsable de Nous Programes Formatius a l'Institut de Formació Contínua de la Universitat de Barcelona, coordinadora del projecte europeu de prevenció del VIH “Europeer” a la Universitat d'Exeter i Plymouth (United Kingdom) i tècnica de projectes de promoció de la salut a l'Agència de Salut Pública de Barcelona, així com en entitats no-governamentals com l'Associació la Llum del Bages i l'Associació Espanyola contra el Càncer.

A banda de treballar a la Fundació Universitària del Bages, al llarg d'aquests anys Riera també s'ha vinculat a Manresa com a *agulla* de la Colla Castellera Tirallongues, *centrecampista* de l'equip de futbol femení de la ciutat, voluntària de Càritas Manresa i anys més tard del grup de conferències TEDxManresa; com a membre de Manresa

Innova i com a membre del Patronat de la Fundació EMI-Manresa. Recentment ha participat, de la mà de Regió7, a e-woman Manresa, fet que li ha permès descobrir dones extraordinàries i el seu potencial per a la nostra ciutat.

La resta del seu temps intenta dedicar-lo a les seves passions: passar hores i hores amb els seus, gaudir de trobades gastronòmiques i de passejades a la natura, o veure qualsevol pel·lícula. Encara que en aquest últim aspecte, a vegades la Isabel l'enreda per ajudar-la a rodar-ne de noves.

Es considera una dona molt afortunada, per la qualitat humana de les persones que ha anat trobant al llarg d'aquest camí. I vol aprofitar aquest moment per traslladar-vos a tots una gratitud sincera.

Goigs de la Misteriosa Llum

A musical score for a song in 2/4 time, featuring a single melodic line on a treble clef staff. The key signature has two flats (B-flat and E-flat). The lyrics are in Catalan and are written below the staff, aligned with the notes. The score consists of six lines of music, each with a double bar line at the end. The lyrics are: A - que - lla Llum res - plen - dent, tan gen - til, tan cla - ra; pu - ra, la Tri - ni - tat ens fi - gu - ra Mis - te - ri tan ex - cel - lent. Per l'ai - gua que pas - sa - va per les ter - res del bis - bat, en gran en - tre - dit es - ta - va a - ques - ta no - ble ciu - tat; set anys con - ti - nu - a - ment du - rà sem - blant des - ven - tu - ra fins que ar - ri - bà la cu - ra de mà de l'Om - ni - po - tent.

A - que - lla Llum res - plen - dent, tan gen - til, tan cla - ra;
pu - ra, la Tri - ni - tat ens fi - gu - ra Mis - te - ri tan ex - cel - lent.
Per l'ai - gua que pas - sa - va per les ter - res del bis - bat,
en gran en - tre - dit es - ta - va a - ques - ta no - ble ciu - tat;
set anys con - ti - nu - a - ment du - rà sem - blant des - ven - tu - ra
fins que ar - ri - bà la cu - ra de mà de l'Om - ni - po - tent.

Versió: Miquel Blanch

*Aquella Llum resplendent,
tan gentil, tan clara i pura,
la Trinitat ens figura
Misteri tan excel·lent.*

I

Per l'aigua que passava
per les terres del Bisbat,
en gran entredit estava
aquesta noble Ciutat;
set anys contínuament
durà semblant desventura
fins que arribà la cura
de mà de l'Omnipotent.

Aquella Llum resplendent,...

II

Poc abans que fou migdia
sent el temps clar i serè,
veren la Llum que venia
per rescat de nostre bé:
de Montserrat certament
partí tan alta ventura
perquè la Verge procura
sempre el bé de la gent.

Aquella Llum resplendent,...

III

Estant la gent impensada
d'un cas tan singular,
la Llum Santa i delicada
al Carme se'n va entrar;
tots hi anaven corrent,
a ciutat ningú s'atura,
veren la Llum en l'altura
de la clau més preminent.

Aquella Llum resplendent,...

IV

Una part en gran claror
entrà dins la Trinitat,
l'altra a Sant Salvador

de consemblant igualtat;
l'altra sens fer moviment,
en la clau restà segura;
de sobres de gran, dolçura
plorava la demés gent.

Aquella Llum resplendent,...

V

Les campanes repicaven
sens que ningú les tocàs,
els frares a Déu lloaven
per tan estremíssim cas;
aleshores en continent,
la Llum de nostra ventura
isqué dalt per l'obertura,
restant el poble content.

Aquella Llum resplendent,...

VI

El Bisbe, que visitava
en Sant Ponç prop Santpedor,
el gran entredit alçava,
oïnt el cas amb fervor;
plorant molt amargament
de genolls en terra dura,
diu: jo no vull més rotura
amb mon poble ni ma gent.

Aquella Llum resplendent,....

VII

La distinció que féu
és mirall molt vertader,
tres persones i un sol Déu,
un ser, voler i poder;
Oh encobert ornament!
distinció i juntura!
Oh difícil tancadura!
Oh profundo fonament!

Aquella Llum resplendent,...

Ajuntament de Manresa

ASSOCIACIÓ MISTERIOSA LLUM